HARLEQUIN

HISTORICKÁ ROMANCE

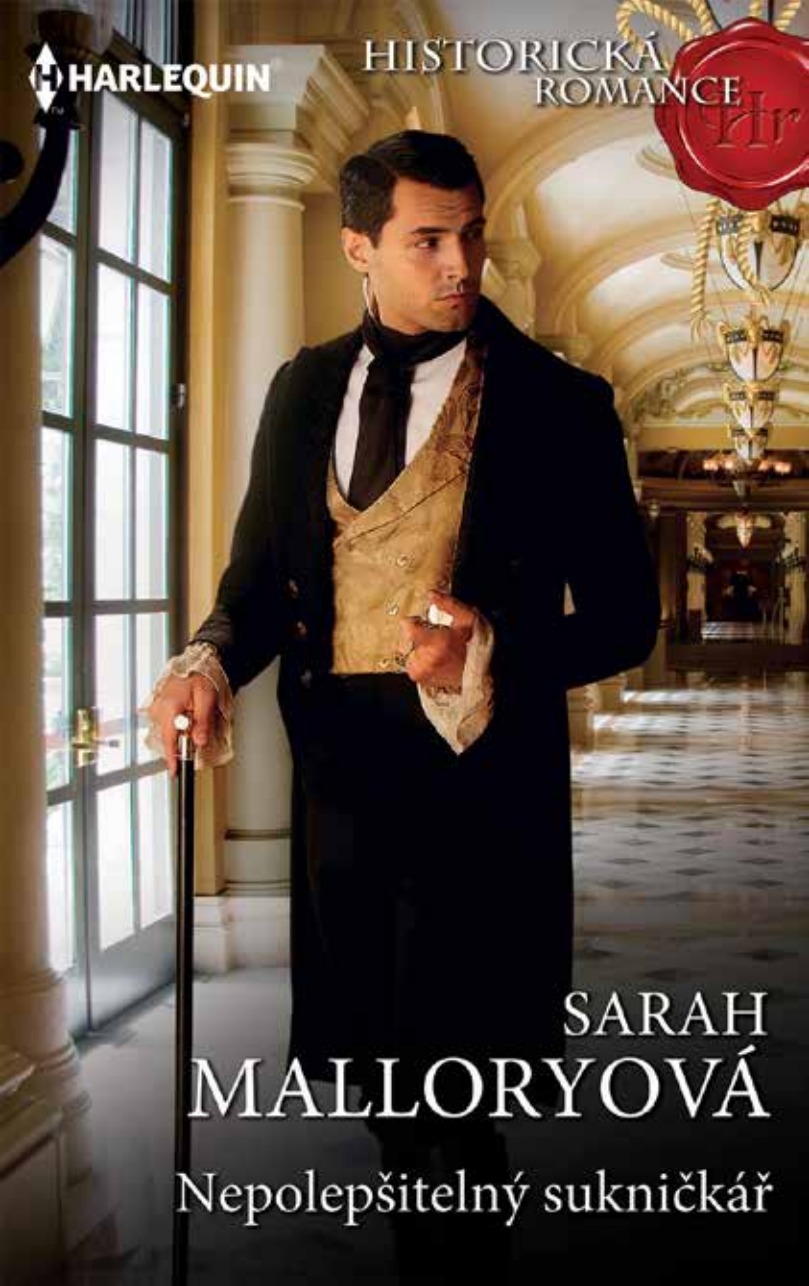

SARAH MALLORYOVÁ

Nepolepšitelný sukničkář

Sarah Malloryová

NEPOLEPŠITELNÝ SUKNIČKÁŘ

Překlad

Zuzana Šrámková

Milá čtenářko,

minulý měsíc jste se rozloučila s minisérií Spolek rošťáků a teď se před Vámi otvírá další, tentokrát pouze dvoudílné pokračování. Jmenuje se Zachráněná čest a napsala ho Sarah Malloryová. První část této minisérie nazvala Nepolepšitelný sukničkář, *ale v jejím závěru pochopíte, že i nepolepšitelný svůdník nedokáže odolat skutečné lásce.*

Elizabeth Hobbesová je pro Vás zatím neznámá autorka, ale až si přečtete první romanci, kterou jsem od ní pro Vás připravil, určitě Vás překvapí její znalost historie. Ve Falešném rytíři *se vrací do dalekých časů, kdy Normané vtrhli do Anglie, a líčí v ní vztah mezi Normanem a anglickou dívkou. Ano, i v tak nepřátelském a nehostinném prostředí jedenáctého století se dařilo vášnivé lásce. Stejně jako dnes, a obzvlášť v tomto překrásném jarním měsíci.*

S láskou

Váš Harlequin

Sarah Malloryová

NEPOLEPŠITELNÝ SUKNIČKÁŘ

Amsterdam • Atény • Bombaj • Budapešť • Hamburk
Londýn • Madrid • Milán • New York • Paříž
Rio de Janeiro • Stockholm • Sydney
Tokio • Toronto • Varšava

Název originálu:
The Ton's Most Notorious Rake

První vydání:
Mills & Boon, an imprint of HarperCollins*Publishers*, 2018

Překlad:
Zuzana Šrámková

Odpovědný redaktor:
Růžena Skálová

© 2018 by Sarah Mallory
© For the Czech Republic edition by HarperCollins Polska sp. z o.o., Warszawa 2020
Tato kniha je vydána na základě licence Harlequin Books S.A.

Všechna práva vyhrazena, včetně práva na reprodukci části díla v jakékoliv podobě.

Všechny postavy v této knize jsou fiktivní. Jakákoliv podobnost se skutečnými osobami, žijícími či zesnulými, je čistě náhodná.

Harlequin a Harlequin Historická romance jsou ochranné známky, jejichž vlastníkem je Harlequin Enterprises Limited a které byly použity na základě jeho licence.

HarperCollins Polska je ochranná známka, jejímž vlastníkem je HarperCollins Publishers, LLC. Název ani známku není možno použít bez souhlasu vlastníka.

Ilustrace na obálce byla použita po dohodě s Harlequin Books S.A. Všechna práva vyhrazena.

Elektronické formáty: Woblink, Poland

HarperCollins Polska sp. z o.o.
02-516 Warszawa, ul. Starościńska 1B lokal 24-25

ISBN 978-83-276-5039-9 (EPUB)
ISBN 978-83-276-5040-5 (MOBI)
ISBN 978-83-276-5041-2 (PDF)

PRVNÍ KAPITOLA

„Molly! Molly!“

Zadržela dech, pevněji sevřela olistěnou větev a pohlédla na stezku pod sebou. Edwina ani nenapadne, aby ji hledal v koruně stromu. Její bratr byl přesvědčený, že holky po stromech lézt neumějí. Byl o čtyři roky starší, chodil už do školy a myslel si, že holky neumějí vůbec *nic*.

Jistě, sukně jí v lezení překážela a matka jí vyčiní, až zjistí, že ji má zničenou. Otec jí možná dokonce nařeže, nebo ji bude nutit, aby se naučila další část Písma, ale i tak to bude stát za to. Ještě chvíli počká, až bratr popojde kousek dál, a pak mu za zády seskočí na zem. Určitě ho to poleká. Molly si dlaní přikryla ústa, aby se nerozesmála.

„Molly, kde jsi?“

„Kde jsi, *zatraceně*?“

Hlas se najednou změnil. Už nepatřil Edwinovi a ani ona už se neschovávala v koruně stromu jako šestileté děvčátko. Byla na nějakém temném místě, bolavá a zakrvácená. A čekala na další ránu…

„Molly. Molly?“

Byl to *sen*. Jen sen. Molly ze sebe setřásla strach a bolest a soustředila se na to, že hlas, který ji budí ze spánku, patří Edwinovi. Otevřela oči, ale zůstala

ležet, aby si utřídila myšlenky. Je v bezpečí. Leží na dece pod břízou v zahradě vikářství.

„Tak tady jsi, ty ospalče!“

Posadila se a protřela si oči. „Promiň, Edwine. Chtěla jsem si udělat pár náčrtků, a asi jsem usnula.“

„Jestli to nebude tím, že jsi až do rána pomáhala v Domě naděje.“

Posadil se na deku vedle Molly a uličnicky se na ni usmál, takže mnohem víc připomínal staršího bratra, s nímž vyrůstala, než váženého a úctyhodného reverenda Edwina Fraynea, farního vikáře. „Víš přece, že není třeba, abys tam chodila tak často. Nancy a Fleur se o všechno bez potíží postarají samy.“

„Ale já jim pomáhám moc ráda, obzvlášť před trhem. Mají vždycky tolik práce s balením vajec, sýrů a másla a s rozmýšlením, za jakou cenu budou zboží prodávat…“

Edwin zvedl ruku, aby ji umlčel. „Dost už, dost!“ rozesmál se. „Nemusíš mě přesvědčovat, Molly. Jsi dospělá žena a můžeš se svobodně rozhodovat, jak chceš trávit čas.“

„Vím, že by to zvládly i beze mě,“ usmála se Molly. „Ale dnes to bylo naposledy. Dny se zkracují, budu za nimi chodit v úterý. Všechno si připravíme předem, aby Fleur s ostatními ráno zboží už jen naložily a odvezly.“

„Když na tom trváš.“

Natáhla se a vzala ho za ruku. „Dělám to *ráda*, Edwine. Ráda pomáhám. Mám pak pocit, že jsem k něčemu.“

„Ale ty jsi mnohem víc než jen *k něčemu*, má milá. Jsi důležitá i pro mě. Je pro mě velkou úlevou, že se mi staráš o domácnost.“

Molly mu stiskla ruku a chystala se říct, jak je mu vděčná, že ji k sobě vzal, když tak náhle ovdověla, ale

při tom pomyšlení se jí sevřelo hrdlo. Nechtěla bratra ani sebe uvést do rozpaků tím, že se rozpláče, a tak se raději trochu neradostně usmála a zeptala se, kde toho dne byl.

„Na návštěvě u našich nových sousedů na Newlands."

„Ach."

„Nemohu předstírat, že neexistují, Molly," vysvětloval Edwin konejšivě. „A musím přiznat, že jsem byl mile překvapen. Sir Gerald má skutečně džentlmenské způsoby a byl velmi pohostinný."

„Kdo by nebyl, když ho navštíví farář?" Molly se kousla do rtu. „Omlouvám se, Edwine, vím, že bych neměla poslouchat klepy, ale podle toho, co jsem slyšela, jsou sir Gerald Kilburn a jeho přátelé ztělesněním všeho, čím pohrdám…"

Umlkla a Edwin na ni pobaveně pohlédl. „Nesmíš přikládat takovou váhu všemu, co ti napíše naše sestra. Bohužel zdědila otcův odpor k volnomyšlenkářství. Sir Gerald i jeho společníci se ke mně chovali nanejvýš přátelsky a také mě představil své sestře. Slečna Kilburnová mu bude vést domácnost. Má s sebou postarší společnici, což dostatečně vypovídá o tom, že nejsou žádní zhýralí hejskové, kteří se uchýlili na venkov s úmyslem působit potíže svým sousedům."

„Možná ne všichni," pronesla Molly temně. „Ale Louisa psala, že jedním z hostů sira Geralda je i jeho nejlepší přítel, Charles Russington. Dokonce i k tobě se doneslo, jakou má pověst, Edwine, a Louisa mě varovala, že ty pomluvy nejsou nijak přehnané. Je prý tím nejpohlednějším mužem, jakého si žena dokáže vysnít, takže před ním žádná není v bezpečí."

„Pokud je ten džentlmen skutečně tak pohledný, jak tvrdíš, je to možná spíš *on*, kdo by se měl mít na pozoru, nemyslíš?"

„Edwine!"

„Promiň, rozhodně nemám v úmyslu se ti vysmívat, ale mám dojem, že si z toho děláš zbytečně těžkou hlavu. Jistěže jsem už slyšel o Beau Russingtonovi, ale dnes jsem se s ním nesetkal.“ Náhle se rozpustile uculil. „A pokud je skutečně takový sukničkář, jak se o něm povídá, možná se sem uchýlil, aby si na chvíli odpočinul. A nemrač se na mě, nejdražší. Mám dojem, že příliš rychle soudíš. Je naší křesťanskou povinností dát takovým lidem příležitost, aby se ukázali v lepším světle. Měli bychom pochybovat, že jsou klepy o nich pravdivé, alespoň do té doby, než se s nimi lépe seznámíme. Navíc to nebude trvat zase tak dlouho. Sir Gerald mi řekl, že má se svými hosty v úmyslu zúčastnit se v pátek plesu v King's Head. Jejich společnost tvoří šest džentlmenů a pět dam, nepočítaje postarší společnici slečny Kilburnové, tak si jen představ, jak to tu ožije.“

Odkašlal si. „Myslím, že tentokrát bychom tam mohli jít i my. Abychom se s nimi seznámili, abys mi rozuměla. Slečna Agnes Kilburnová je velmi tichá, dobře vychovaná mladá dáma přibližně tvého věku, a tak mám dojem, že byste si mohly skvěle rozumět.“

Molly neodpověděla, ale pochyby se jí musely zračit ve tváři, protože Edwin pokračoval mnohem vřelejším hlasem. „Byl bych opravdu moc rád, kdyby ses s ní seznámila, Molly.“

Přimhouřila oči a šibalsky se usmála. „Proč? Mám dojem, že se červenáš, Edwine. Snad jsi ve slečně Kilburnové nenašel zalíbení?“

„Ne, ne, jistěže ne, vždyť jsme se setkali jen jednou,“ bránil se Edwin, ale povážlivě mu zčervenaly uši, takže Mollyino podezření zesílilo. „Jen bych byl nerad, kdybychom působili nepřátelsky a myslel jsem, že by ses s nimi raději seznámila na plese, než kdybych je pozval sem.“

„To rozhodně," souhlasila Molly. „Tak tedy dobrá, půjdeme tam. Přiznám se, že mě začali zajímat. Hlavně slečna Kilburnová."

„Molly," zamračil se Edwin a snažil se vypadat přísně, což se mu ani trochu nedařilo. „Nechci, aby byla slečna Kilburnová kvůli tobě nesvá."

„Ach ne, samozřejmě, to ne," řekla Molly a šedé oči jí zazářily. „Budu diskrétnost sama."

Molly si uvědomila, že pokud se chce zúčastnit pátečního plesu, bude potřebovat nové rukavičky, protože si při posledním večírku všimla, že ty její už vypadají hodně ošuntěle. Ráno v den plesu se proto vydala na nákupy.

Dámami nejoblíbenější obchod v Compton Parva měli Hebdenovi. Začínali kdysi prodejem všeho, co místní ženy potřebovaly k šití, tedy látkami, stuhami, nitěmi a jehlami, ale jak se počet rodin v kraji zvyšoval, rozšířili nabídku zboží o vše, co každá slušně vychovaná mladá dáma potřebovala ke společenskému životu – klobouky, rukavičky, punčochy, slunečníky i šátky. Obchod teď vedla slečna Hebdenová, která ho zdědila po rodičích.

„Ach, paní Morganová, přeji vám krásný den!" spěchala Molly obsloužit hned, sotva vešla do obchodu. „Co si dnes budete přát?"

„Potřebuji bílé rukavičky, ale mohu počkat, jestli tu máte jiné zákazníky," pokynula Molly k dvěma dámám, které v rohu obchodu obsluhovala pomocnice slečny Hebdenové.

„Ne, ne, tyhle zákaznice nakupují společně a Klára se o ně skvěle stará. Už dávno nepotřebuje, abych jí koukala přes rameno," zasmála se slečna Hebdenová.

„Takže se jí tu daří dobře," usmála se Molly.

„Ach ano, výborně. Rychle se učí a nikdy se

neostýchá zeptat, když něco neví.“ Slečna Hebdenová se k Molly naklonila, aby ji dívka neslyšela. „Přiznám se, že jsem měla velké pochybnosti, když jste mi navrhla, abych ji tu zaměstnala, ale je to vskutku milé děvče a slušně vychované. Zákaznice si ji oblíbily, což je velmi důležité.“

Molly se usmála. „To jsem opravdu ráda.“

„Ano,“ pokračovala slečna Hebdenová. „A je i výbornou společnicí. Dost mi přirostla k srdci.“ Chvíli zaváhala, než dodala: „Myslím, že to, co děláte v Domě naděje, je velmi chvályhodné, paní Morganová. Brát tam tyhle dívky a dávat jim naději na lepší život, to je nesmírně záslužná činnost. Když mi Klára vyprávěla o svém předchozím zaměstnavateli, jak se pokusil zneužít situace toho nebožátka a udělat z ní poběhlici, a když odmítla… No, však víte. Úplně mě to rozhorlilo, to vám tedy řeknu. A přitom to byl *džentlmen*, jak řekla. Po světě běhají pořádní hejskové, jen co je pravda,“ povzdechla si a na chvíli nápadně posmutněla.

Pak se ale nepatrně otřásla a znovu se usmála. „Zase moc mluvím. Nemáte na mě celý den, madam. Říkala jste bílé rukavičky, že? Tak se na to podíváme. Ach, tady jsou. Vy tedy máte štěstí, jsou poslední. Tento týden se jich prodalo hodně, a také stuh. Není divu, každá chce na dnešním plese vypadat krásně. Doslechla jsem se, že nový majitel Newlands a jeho hosté tam budou také. Dámy se budou snažit udělat na ně dojem,“ poznamenala s mnohoznačným úsměvem.

Molly chtěla namítnout, že *ona* na nikoho žádný dojem dělat nehodlá, v té chvíli však do obchodu vstoupily další zákaznice, a tak jen zaplatila za rukavičky a se srdečným pozdravem odešla. Dráždilo ji, že příjezd několika džentlmenů vzbudil takovou

pozornost, a rozhodla se, že sama už obyvatelům Newlands nevěnuje jedinou myšlenku.

Chcete-li rozesmát Pánaboha, řekněte mu o svých plánech. Tak se to říká.

Jen o několik metrů dál potkala Molly paní Birchovou a lady Currickovou a vzhledem k tomu, že obě tyto dámy měly dcery na vdávání, nebylo nijak překvapující, že se hodlaly plesu zúčastnit.

„Bude tam celé město," vykládala paní Birchová. „Všichni jsou nedočkaví seznámit se s novým majitelem Newlands. Už jste měla tu čest, paní Morganová? Ne? Ach, tak to jsme proti vám ve výhodě."

„Ano," skočila své přítelkyni do řeči lady Currickova. „Sir William nemeškal a navštívil je už v den jejich příjezdu, aby je pozval na můj včerejší večírek. Tomu byste nevěřila! Nezmínil se mi o tom až do včerejšího rána, kdy už mohlo být pozdě! Ptala jsem se ho, jak si představuje, že se k nám vejde dalších jedenáct hostů, na což mi nedokázal odpovědět. Naštěstí se mi nějak podařilo vměstnat do jídelny další stůl a nakonec to byl velmi příjemný večer, nemám pravdu, paní Birchová? Je opravdu škoda, že jste nemohla přijít také, paní Morganová, mohla jste už dnes znát celou společnost."

„Přiznám se," přidala se paní Birchová, „že jsem nejprve nevěděla, jak s nimi mám mluvit, ale všichni jsou velice milí a zdvořilí. Sir Gerald je příjemný mladý muž, přátelský a klidný, přestože má zrzavé vlasy! A počkejte, až uvidíte toalety dam, paní Morganová! Londýnská móda, to se pozná na první pohled!"

Molly ženám naslouchala se shovívavým úsměvem, zatímco se rozpovídaly o účesech, špercích, látkách, střihu a barvách dámských toalet. Chichotaly se jako malé školačky, obzvlášť když se rozhovořily o vzhledu džentlmenů, zejména proslulého Beau Russingtona.

„Ach, ten je vskutku pohledný!“ vzdychla lady Curricková. „Člověk hned pochopí, proč se mu všechny ženy tak ochotně vrhají do náruče. Je vysoký a má velice vytříbený vkus v oblékání.“

„A ty oči, madam!“ vzdychla toužebně paní Birchová. „Temné a hluboké – když se na vás podívá, máte pocit, že jste jediná v místnosti, tak se dokáže pohledem vpíjet do očí. Kdybych nebyla šťastně vdaná, sama bych si na něj myslela!“

„Přesně tak, máte naprostou pravdu, drahá,“ přikývla lady Curricková a znovu se zachichotala, než zvážněla. „S tolika nezadanými muži ve městě, zejména s ohledem na jejich pověst, musíme dát velký pozor, aby naše dívky neprovedly nějakou neuváženost. Ne víc než dva tance, pokud je někdo z nich vyzve.“

Molly se zatvářila překvapeně. „Ti pánové jsou, jak samy říkáte, prostopášníci, a přece dovolíte, aby tančili s vašimi dcerami?“

„Ale drahoušku, vždyť to pro ně bude přece jen čest, zatančit si s takovými šviháky,“ namítla lady Curricková. „Navíc není pravděpodobné, že by přitáhly jejich pozornost jinak než jen jako taneční partnerky. Paní Birchová se mnou bude jistě souhlasit, když řeknu, že žádná z našich dívek se nemůže rovnat dámské společnosti na Newlands. Ostatně, uvidíte sama, paní Morganová, pokud dnes večer přijdete.“

Dámy se s Molly rozloučily a každá zamířila svým směrem. Molly chvíli uvažovala, zda by přece jen nebylo lepší, kdyby svou účast na plese na poslední chvíli odřekla, ale bylo by to bláhové, a navíc jen dočasné řešení. Dřív nebo později se bude muset se společností z Newlands setkat, ať se jí to líbí nebo ne. Bude lepší, když to bude mít dnes za sebou.

S pocitem někoho, kdo se rozhodl splnit nepříjemnou povinnost, vystoupala toho večera Molly do svého pokoje, aby se převlékla na ples. Neměla v úmyslu tančit, a tak zvolila šedou toaletu z lesklého saténu s vlečkou. Když si však chtěla vzít i čepec, Edwin jí v tom rázně zabránil konstatováním, že vypadá staromódně.

„Nesmysl," přela se s ním Molly. „V mém věku a stavu je to naprosto vhodný doplněk," stála si na svém.

„Každý si bude myslet, že je ti nejméně čtyřicet, a ne čtyřiadvacet," opáčil Edwin a dodal: „Podobnou pokrývku hlavy by ti bezpochyby schválil náš otec. Byla by po chuti jeho puritánskému cítění."

To ji rozesmálo. „Tak *tohle* je pro mě dost dobrý důvod, abych si ho nevzala."

„V to jsem doufal," zamumlal Edwin. „Tak jdi a sundej si tu věc z hlavy."

Molly se vzdala s vědomím, že její vzhled bratra silně popudil, a vrátila se o deset minut později s vlasy vyčesanými do slušivého drdolu, propleteného bílou stuhou.

Z příjezdové cesty vedlo ke vstupním dveřím do plesového sálu King's Head schodiště, po němž právě ve chvíli, kdy Edwin s Molly přijeli, vystupovala i celá společnost z Newlands. Edwin by byl sestru popohnal, aby se s nimi stihla seznámit ještě před plesem, ale Molly rozhodně odmítla.

„Není kam spěchat, Edwine. Ráda bych si nejprve svlékla plášť a trochu se upravila, pokud dovolíš. A i pak nám bude chvíli trvat, než se k nim dostaneme. Chodím na podobné večírky tak zřídka, že už teď vidím nejméně čtyři známé, kteří mě chtějí pozdravit."

„Tak dobrá," přikývl Edwin odevzdaně. „Počkám na tebe v sále."

Molly zamířila do převlékárny, kde si odložila plášť a obula taneční střevíce. Před odchodem na sebe ještě jednou pohlédla do zrcadla a povzdechla si. Ani v nejmenším neměla chuť setkat se se sirem Geraldem a jeho hosty. Přítomnost newlandské společnosti v Compton Parva už teď vzbuzovala velkou pozornost, a Molly se to nelíbilo. Neprovdané dívky na plese se neměly čeho bát, protože se mohly spolehnout na ochranu svých matek, byl tu však někdo jiný, koho přítomnost mladých, svobodných, a k tomu pohledných džentlmenů a dam ohrožovala.

Mollyiny chráněnky. Byly to právě ony, kdo byl v největším nebezpečí. Dům naděje, který před pěti lety vybudovala, se stal útočištěm pro ženy a dívky, které z různých důvodů přišly o dobrou pověst i o domov. Některé se narodily jako nemanželské děti, ale většina z nich měla urozený původ. Zavrhly je vlastní rodiny a ze dne na den se tak ocitly na ulici bez možnosti postarat se samy o sebe.

Molly jim poskytla střechu nad hlavou a jídlo, a ony se vlastními silami staraly o dům a farmu, která k němu náležela. Tu a tam se jí dokonce podařilo najít pro některou z nich zaměstnání, ale to se stávalo jen výjimečně. O každou práci se hlásila řada žen a dívek s mnohem lepší pověstí, než jakou měly obyvatelky Domu naděje, a překonat předsudky zaměstnavatelů bylo často velmi obtížné.

Molly se ze všech sil snažila, aby obyvatelé Compton Parva podobnou nedůvěrou netrpěli, a většinou se jí to dařilo. Uvědomovala si však, že útočiště, jakým je Dům naděje, bude vždy přitahovat pozornost sukničkářů, považujících jeho obyvatelky za snadnou kořist. Bála se, že zejména některé z jejích

mladších chráněnek jsou příliš naivní a důvěřivé a mohou snadno podlehnout lichotkám a vemlouvání rafinovaných džentlmenů, zvyklých na svádění urozených dam. Něco takového by mohlo mít nedozírné důsledky nejen pro svedenou dívku, ale i pro všechny ostatní. Dům byl sice soběstačný, ale jeho budoucí existence stále závisela na podpoře obyvatel Compton Parva.

Proto brala Molly přítomnost nových lidí ve městě s takovou nevolí, a když vešla do tanečního sálu a spatřila Edwina vřele rozmlouvat s několika vybraně oblečenými džentlmeny, o nichž na první pohled usoudila, že patří mezi hosty sira Geralda, nepřipojila se k nim. Místo toho zamířila do rohu na opačném konci místnosti, odkud si je mohla nerušeně prohlédnout dřív, než jim bude představena.

Sira Geralda poznala okamžitě podle zářivě rudé kštice vlasů. Smál se a zdálo se, že se výtečně baví. Po levici mu stála dáma, o níž Molly usoudila, že to bude jeho sestra. Byly si velmi podobní, ačkoli odstín Agnesiných vlasů byl spíše nazlátlý a výraz ve tváři měla vážnější než její bratr. Molly rychle přejela pohledem zbytek společnosti. Nepochybovala, že obyvatelkám Compton Parva neunikne jediná nitka z toalet nově příchozích dam, zejména nezvykle krátké rukávy a pozoruhodné krajkové lemy sukní.

Muži se od místních tolik neodlišovali, ale mohlo to být jen klamné zdání, protože Molly se v pánské módě příliš nevyznala. Džentlmeni měli na sobě tmavé obleky a světlé vesty.

Byl tu však jeden muž, který se od zbytku pánské společnosti v sále lišil velmi výrazně. Nebylo to ani tak jeho hubenou postavou, jako spíš neobvykle tmavými vlasy, napomádovanými do vysokého lesku a sčesanými do podivných kudrn a vln. Tváře mu

z velké části zakrýval vysoký límec, ale zdálo se, že je jistým způsobem pohledný, přestože čerň jeho řas a obočí byla až podezřele sytá. Rty měl nápadně rudé a černý frak na ramenou tak široký, až měla Molly podezření, že má v těch místech vycpávky.

Muž živě gestikuloval a bavil se s několika dámami, které vypadaly, že hltají každé slovo, které splynulo z jeho krvavě rudých rtů. Molly se kysele usmála.

„Tak *tohle* je Beau Russington."

„Prosím?"

Překvapený hlas za jejími zády přiměl Molly otočit hlavu. Stál za ní vysoký džentlmen v jednoduchém saku a zvědavě si ji prohlížel. Neznala ho, ale když vešla do sálu, viděla ho mluvit s panem Fetherpenem, majitelem knihkupectví.

„Ach bože, neuvědomila jsem si, že mluvím nahlas," usmála se omluvně. „Měla jsem na mysli toho džentlmena s dámami před zrcadlem. Slyšela jsem o něm…" zarazila se, protože označení *neslavně proslulý sukničkář* jí nepřipadalo vhodné. „Znalec módy," řekla místo toho pro případ, že by tento pán také patřil k obyvatelům Newlands. Všimla si pobaveného záblesku v jeho očích a rychle dodala: „To mají lidé obvykle na mysli, když se někomu říká *Beau*, nemám pravdu?"

„To rozhodně, madam," přitakal neznámý a zadíval se na druhý konec místnosti. „Předpokládám, že jste měla na mysli toho pána v drahém obleku, že?"

„Ano."

„Panák," ucedil neznámý. „Zmalovaný jako strašák."

„Ano," usmála se Molly. Byla ráda, že mají s cizincem stejný názor.

„To *není* Beau Russington, madam. Ten pán je sir Joseph Aikers."

„*Není*?“ podívala se na něj Molly překvapeně.

Muž se jí uklonil. „*Já* jsem Russington.“

„Vy!“ vydechla Molly. Nejprve se mu chtěla omluvit, ale zarazila se. Nepotřebovala se zalíbit žádnému muži z Newlands, a tak se místo toho usmála.

„Myslela jsem, že jste knihkupec.“ Mužovo obočí vylétlo vzhůru. „Když jsem přišla, bavil jste se s panem Fetherpenem,“ vysvětlovala Molly, „a u nás jsou plesy přístupné každému, kdo je slušně oblečený.“

Zašla snad příliš daleko? Všimla si nebezpečného záblesku v mužových černých očích, ale ten nebyl ničím ve srovnání s pocitem ohrožení, jaký v ní vyvolal, když si ho teď prohlédla pozorněji.

Byl atletické postavy s širokými rameny a příliš dlouhými černými vlasy. Podlouhlý obličej by mohl působit přísně, nebýt náznaku úsměvu v koutcích jeho jemně tvarovaných rtů a šibalských jiskřiček v očích, jimiž na ni shlížel zpod černého obočí. Molly měla najednou pocit, že nemůže dýchat.

Rychle se odvrátila. Lady Curricková měla pravdu, když popisovala jeho šarm. A když jím dokázal působit na *Molly*, jak by mu mohly odolat dívky z Domu naděje?

„Knihkupec?“ zamumlal. „Tak to mám štěstí, že jsem nemluvil s řezníkem.“

Molly cítila, jak se v ní zvedá vlna smíchu, ale rázně ji zarazila. Zamumlala cosi nejasného a spěchala pryč.

Dobrotivé nebe, nemohla mít větší smůlu. Molly rychle procházela sálem. Usmála se na lady Currickovou, ale nepřipojila se k ní. Ráda by se vrátila domů, ale tak náhlý odchod by jistě vzbudil nevítanou pozornost.

Zamířila proto k Edwinovi, přestože věděla, že se

po jeho boku nevyhne setkání s Kilburnovými, na němž mu tolik záleželo.

Když ji představoval siru Geraldovi a jeho společníkům, dokázala se bez přestání usmívat. Vlastně to pro ni nebylo ani tak těžké. Všichni se chovali přátelsky a bez sebemenšího náznaku povýšenosti. Dokonce i sir Joseph, ten *zmalovaný panák*, jak ho nazval Beau Russington, se galantně sklonil nad její rukou, a dokonce jí složil i několik poklon.

Molly odpovídala trochu nepřítomně, stále ještě pohlcená pocity, jaké v ní vyvolalo setkání s Russingtonem. Když jí však sir Gerald představil svoji sestru, zpozorněla.

Agnes Kilburnová byla spíš hezká než krásná a během jejich krátkého rozhovoru nabyla Molly dojmu, že je to inteligentní a velmi milá mladá žena. Jindy by byla ráda, že se s ní seznámila, ale za daných okolností neměla v úmyslu zavdat siru Geraldovi a jeho společnosti jediný důvod, proč v Compton Parva trávit víc času, než bylo nezbytně nutné.

Náhle ucítila silné mravenčení v zátylku a vzápětí se jí za zády ozval hluboký, pobavený hlas. „Pane Frayne, představíte nás?“

„S největší radostí!“ rozzářil se Edwin. „Molly, drahá, dovol, abych ti představil pana Russingtona. Pane, toto je má sestra, paní Morganová.“

Molly zkoprněla, dokázala se však k Beau Russingtonovi obrátit, aniž jí zmizel úsměv ze rtů. Neuvědomovala si, že to udělala, ale musela mu podat ruku, protože když se vzpamatovala, už se nad ní skláněl. Chvíli měla pocit, že cítí jeho rty přes látku rukavičky, ale byla si jistá, že to má na svědomí její bujná představivost. Nepatrný stisk Russingtonových prstů těsně předtím, než jí ruku pustil, však smyšlený rozhodně nebyl.

„Už jsme se s paní Morganovou setkali."

Molly napadlo, že nejspíš naráží na to, že se mu ještě neomluvila za svou dřívější neomalenost, ale když zvedl hlavu a podíval se na ni, nepostřehla ve výrazu jeho tváře nic jiného než pobavení. V koutcích rtů mu pohrával úsměv a Molly cítila, jak se jí podlamují kolena.

Jako z veliké dálky zaslechla tóny hudby ohlašující první tanec, a dokonce si i uvědomovala, že Edwin vede na parket Agnes Kilburnovou, ale za nic na světě nedokázala odtrhnout pohled od uhrančivých očí pana Russingtona.

„Prokážete mi tu čest a zatančíte si se mnou, nebo je to privilegium vašeho manžela, paní Morganová?"

Molly pobavení pana Russingtona rozčilovalo, a vypadalo to, že on si to uvědomuje.

„Jsem *vdova*, pane," odvětila chladně. „A dnes večer tančit nebudu." Obrátila se a zamířila k židlím rozestavěným podél tanečního parketu. „Vy byste ale rozhodně sedět neměl, pane Russingtone," prohodila přes rameno, když uslyšela, že jde za ní. „Je tu dost dam bez tanečního partnera."

„Ach, to jistě. Bohužel jsem ale žádné z nich nebyl představen. Navíc, tanec už začal, takže budu muset počkat na další."

Když se Molly posadila, sedl si vedle ní. Je snad natvrdlý?

„Prosím, pane Russingtone, nerada bych ve vás vyvolala dojem, že mi musíte dělat společnost. Určitě je tu dostatek hostů, kteří by s vámi rádi hovořili."

„Pravděpodobně ano," souhlasil s ní, ale nezdálo se, že by se měl k odchodu. Molly dostala náhle neodolatelnou chuť otřást jeho bohorovným klidem.

„Když jsem byla malá, měla moje matka kočku. Byla velmi chytrá, ale měla tu nešťastnou vlastnost,

že se pokaždé naprosto neomylně posadila na klín tomu, kdo ji měl nejméně rád. Vypadá to, že máte podobnou vlastnost, pane Russingtone."

„Přirovnáváte mě ke kočce?"

Molly skryla úsměv. „Spíš ke *kocourovi*," odvětila sladce.

Kocourovi?

Russ pohlédl na dámu, která mu seděla po levici. Ovívala se a pozorovala tančící páry. Vypadala naprosto vyrovnaně. Uvědomuje si, že ho právě urazila? Ach, jistěže si to uvědomuje.

Když spolu mluvili poprvé, měl dojem, že se ho snaží dopálit. Tedy, ne hned od začátku. Začala s tím ve chvíli, kdy se jí představil. Teď věděl, že by bývalo lepší, kdyby se neprozradil, ale když zaslechl své jméno a všiml si, s jakým zaujetím se zadívala na Aikerse, nemohl si pomoct.

Viděl, s jakým zájmem se k němu obrátila. Jak její úsměv vystřídalo pobavení, a o něco později neskrývaný odpor. S něčím takovým se dosud nesetkal. Byl zvyklý, že ho ženy obletují, vyměňují si s ním mnohoznačné pohledy a snaží se získat si jeho pozornost. Ještě nikdy se nesetkal s tak otevřenou nechutí.

Kocour!

Nejprve ho to přirovnání překvapilo, ale pak v něm zvítězil smysl pro humor a Russ se zasmál. „Obávám se, madam, že delší setrvání ve vaší společnosti by mému sebevědomí nijak neprospělo."

„Ani trochu," souhlasila s ním věcně. Vstala, lehce kývla hlavou a zamířila pryč.

Díval se za ní, jak proplouvá parketem a sukně se jí kolem boků nepatrně vlní. Možná je to jen trik, jak v něm probudit zájem. Snad by si s tou vdovou mohl užít trochu nezávazného flirtování. Nakonec, hezká

je dost, přestože se nemůže rovnat londýnským kráskám.

Russ si tu představu ještě chvíli vychutnával, než se rozhodl, že to není dobrý nápad. Compton Parva je maloměsto, a Molly Morganová je reverendovou sestrou. Z předchozích zkušeností věděl, že je mnohem bezpečnější užívat si s šarmantními matrónami, které mají zájem jen o krátké pobavení bez dalších závazků. Takovým pak nevadilo, když nadešel čas rozloučení, po němž už nikdo svému protějšku nevěnoval jedinou myšlenku. Ne. Tuhle vdovu bude lepší nechat na pokoji.

Edwin a Molly se vraceli k domovu. Odešli z King's Head hned po prvním tanci a rozhodli se, že nepojedou kočárem. Byl úplněk a procházka teplou nocí byla balzámem pro duši, ačkoli Molly to potěšení kalilo vědomí, že se jí Edwin chystá položit několik nepříjemných otázek.

„Tak co, jak se ti zamlouvala slečna Kilburnová?"

A je to tady.

„Působí na mě jako velmi milá dívka," odpověděla Molly opatrně, „jen jsem neměla příležitost hovořit s ní delší dobu."

„Měla bys, kdybys ji nepromarnila posedáváním se starými dámami, jako je lady Curricková."

„Edwine!"

„Musíš uznat, Molly, že bys mohla být její dcerou," bránil se Edwin.

„A ty zase musíš uznat, že jsem jen stěží mohla sedět s *mladými* dámami, které čekaly, až je džentlmeni vyzvou k tanci!" trvala na svém Molly. „Nebylo mi příjemné dívat se, jak na ně dělají psí oči."

„Mohla jsi zůstat s dámami z Newlands," podotkl Edwin mírně. „Tak bys měla možnost seznámit se se slečnou Kilburnovou blíže."

„Možná ano," připustila váhavě.

Edwin ji chlácholivě poplácal po ruce. „Nevadí, má milá. Nic není ztraceno. Jsme k nim příští úterý pozvaní na večeři." Mollyino srdce pokleslo, ale než stihla promluvit, její bratr pokračoval: „Vím, že v úterý obvykle chodíváš do Domu neděje, ale když si vezmeš dvoukolku, budeš mít dost času se převléknout, a ještě si ušetříš únavnou chůzi."

„To rozhodně!" rozesmála se Molly.

Edwinovi se rozjasnila tvář. „Tak domluveno. Půjdeš."

Molly neunikl jeho spokojený úsměv, a tak už se s ním dál nepřela. Zjevně si přál, aby ho doprovodila, a ona ho po všem, co pro ni udělal, nemohla odmítnout.

DRUHÁ KAPITOLA

Molly Newlands nikdy předtím nenavštívila. Jak se jejich kočár blížil po příjezdové cestě k domu, objevila se před nimi nesourodá kamenná stavba postavená ve směsici slohů. Předchozí stárnoucí majitel dům léta nepoužíval, a tak nebylo divu, že zpráva, že lovecké sídlo koupil sir Gerald, vzbudila pozdvižení.

O siru Geraldovi se mluvilo jako o svobodném mládenci se slušným majetkem, který má v úmyslu přivést s sebou ke konci léta na místní poměry Newlands velkou společnost a usadit se v domě.

Brzy nato dostala Molly dopis od své sestry Louisy, z něhož vyrozuměla, že pan Kilburn je v Londýně známou osobou s mnoha přáteli z řad nechvalně proslulých sukničkářů, kteří se na sezónu rádi scházívají v hlavním městě. A teď byli ti sukničkáři tady, jen několik mil od města, a na Mollyin vkus až příliš blízko Domu naděje.

Vedle ní sedící Edwin se zasmál. „Vypadáš zklamaně, Molly. Byla bys raději, kdyby to byla nějaká neútulná pazderna, kde by sir Gerald a jeho hosté nevydrželi ani měsíc, nemám pravdu?“

„Tak nějak,“ přiznala Molly.

„Nedělej si starosti, má drahá,“ pohladil ji po ruce Edwin. „Nakonec, sir Gerald dal jasně najevo, že

sem přijeli za sportem. Proč by jinak kupoval *loveckou* chatu?“

„Pokud je však hony, lov a rybaření neuspokojí, mohli by dostat chuť poohlédnout se po jiné zábavě. A nebude jim připadat, že dům plný dívek, na které by každý pohlížel jako na padlé ženy, je pro rozptýlení dokonalým místem?“

„Teď se chováš nerozumně,“ namítl Edwin. „Musíš uznat, že se všichni z Newlands minulý týden chovali dokonale. Nemáš jediný důvod myslet si o nich něco špatného.“

„Mám. Louisiny dopisy,“ prohlásila Molly zarputile.

„Louisa netráví čas ničím jiným než šířením poplašných zpráv, které jsou z větší části nepravdivé a přehnané,“ zamračil se Edwin. „Jsi k siru Geraldovi a jeho přátelům nespravedlivá, Molly. Když se někdo pohrdavě zmíní o některém z tvých děvčat, nabádáš ho ke zdrženlivosti a varuješ lidi před ukvapenými závěry. A přece teď sama děláš totéž,“ stiskl jí prsty. „Jsem si jistý, že naše sousedy Dům naděje ani v nejmenším nezajímá, a i kdybych se mýlil,“ rozhodil rukama, „nemůžeš své chráněnky držet pod zámkem až do konce života!“

„To vím,“ připustila Molly ve chvíli, kdy kočár zastavoval před domem. „Ale i kdyby neměli postranní úmysly, obávám se, že jedna nebo dvě dívky mohou být přítomností pohledných džentlmenů z Londýna poněkud… vyvedené z míry.“

„Má drahá, mají-li se skutečně jednoho dne postavit znovu na vlastní nohy, musí se naučit, jak odolat společnosti přitažlivých džentlmenů.“

„To máš pravdu,“ souhlasila Molly. „Ale viděl jsi, jak se v jejich přítomnosti chovaly dámy na plese. Nezkušeným mladým dívkám budou připadat *neodolatelní*.“

Edwin se rozesmál. „Ty tomu skutečně věříš?“

Molly pomyslela na Beau Russingtona, jeho tmavé kadeře a nenucený šarm a cítila, jak se jí sevřel žaludek. „Ano,“ zašeptala, a v ústech měla náhle sucho. „Věřím.“

Sir Gerald na ně se svou společností čekal v salonku. S výjimkou paní Molyneuxové, postarší gardedámy slečny Kilburnové, si byli všichni představeni už na plese.

Molly se už dříve doslechla, že paní Sykesová a lady Claydonová dávají přednost klidu, a z domu téměř nevycházejí, zatímco slečna Kilburnová a obě slečny Claydonové se velmi rychle začlenily mezi příslušníky místní mladší generace.

To bylo ostatně patrné i na plese. Slečny byly živé a povídavé, ale Molly nepřipadaly tak temperamentní a nafintěné, jak by vzhledem k jejich původu a způsobu života očekávala.

Jejich hostitel, sir Gerald, se jevil jako žoviální společník a ničím nevyčníval z běžné společnosti, zatímco sir Joseph a pan Flemington byli naopak ve svých barvami hýřících oblecích velmi nápadní. Podle poslední módy se nicméně oblékali všichni. Střihy, látky, kapsičky na hodinky a rafinovanost uzlů na kravatách byly právě tím, co je už na plese odlišovalo od obyvatel Compton Parva.

Všechny, až na Beau Russingtona.

Při jejich prvním setkání na plese Molly nechápala, proč má právě on pověst elegána držícího krok s módou, ale tady, v překrásně zařízeném salonku Newlands, dostala příležitost mu toto privilegium ponechat.

Netrvalo jí dlouho, než pochopila, že přestože jeho elegance není nápadná, jako tomu bylo u pánů

Flemingtona a Aikerse, Beau Russington má vytříbený vkus. V pánské módě se Molly příliš nevyznala, ale jednoduchost Russingtonova oděvu podtrhovala dokonalost střihu a kvalitu látky. Pečlivý pozorovatel by na něm nenašel jediný nesprávný záhyb; šaty mu dokonale seděly a zvýrazňovaly jeho souměrnou postavu tak nápadně, až Molly začalo zajímat, kolik komorníků mu každý den pomáhá s oblékáním.

Pod sakem měl bílou vestu zapnutou na knoflíky. Raději si nedovolila příliš dlouho spočinout pohledem na těsných kalhotách, zvýrazňujících jeho úzké boky a svalnatá stehna, a rychle zvedla oči k sněhobílému nákrčníku, jehož složitý uzel zdobil jediný diamant.

Když je zvedla ještě výš, mohla si prohlédnout jeho úzký obličej a jemně tvarovaná ústa s náznakem úsměvu v koutcích rtů. Jako by vycítil, že si ho prohlíží, pootočil Beau hlavu a Mollyině pečlivé prohlídce elegána byl konec.

Promluvil na ni sir Gerald, a tak se přiměla věnovat mu pozornost. Krátce nato si vyměnila obvyklé zdvořilosti s jeho sestrou a pak se pustila do rozhovoru s paní Sykesovou a lady Claydonovou, zatímco džentlmeni se bavili o lovu, dokud sloužící neohlásil, že se podává večeře.

Molly seděla vedle sira Geralda, zatímco z druhé strany jí dělal společnost sir Joseph Aikers. Ulevilo se jí, když se Russington posadil naproti jejímu bratrovi na opačném konci stolu. Byla si jistá, že kdyby seděl někde poblíž, nevěděla by ani, co si vkládá do úst. Sir Joseph byl možná až příliš hovorný a opět vypadal jako *zmalovaný panák*, ale Molly si rychle všimla, že je dobromyslný a velmi pozorný. Staral se, aby měla neustále plnou sklenku, a přisouval jí talíře, z nichž měla chuť si nabrat.